

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 948/24
29.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Оливере Анђелковић председника већа, Драгана Ћесаровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела силовање из члана 178 став 1 КЗ и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА, браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Поповић Радулашки и браниоца окривљеног АА, адвоката Јокић Стефана, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 423/23 од 23.04.2024. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 447 ЗКП, дана 29.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА, браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Поповић Радулашки и браниоца окривљеног АА, адвоката Јокић Стефана, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 423/23 од 23.04.2024 године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 423/23 од 23.04.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела силовање из члана 178 став 1 КЗ и кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, па суд окривљеном, применом наведених законских прописа, те одредби чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ, претходно утврђује - за кривично дело силовање из члана 178 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 5 (пет) година, - за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године, те окривљеног АА, даљом применом одредби чланова 60 и 63 КЗ, осуђује на јединствену казну затвора

у трајању од 6 (шест) година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору, одређеном решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр. 237/23 од 04.06.2023. године, а који му се рачуна од 02.06.2023. године када је ухапшен, до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Упућује се оштећена ББ на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Ослобађа се окривљени дужности плаћања трошкова кривичног поступка, који падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, благовремене су жалбе су изјавили:

-Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеном АА за кривично дело силовање утврдити казну затвора од најмање 6 (шест) година, за кривично дело насиље у породици казну затвора у трајању од најмање 3 (три) године и на крају га осудити на јединствену казну затвора у трајању од најмање 8 (осам) година,

-окривљени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање, те да се окривљени одмах пусти на слободу,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Мирјана Поповић Радулашки, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Јокић Стефан, из свих законских разлога, са предлогом да се побијана пресуда укине и окривљени ослободи од оптужбе или да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 999/24 од 04.09.2024. године, предложио да се усвоји жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 423/23 од 23.04.2024 године преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији и да се окривљени АА осуди на јединствену казну затвора у трајању од најмање 8 (осам) година, а да се жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Мирјане Поповић Радулашки и адвоката Јокић Стефана, као и жалба окривљеног АА, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Мишљијевић Александра, по заменичком пуномоћју адвоката Јокић Стефана, а у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Поповић Радулашки, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и

предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Поповић Радулашки, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП и указује да је изрека пресуде неразумљива, док ожалбена пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, а дати разлози су нејасни, поједине одлучне чињенице од значаја за законито пресуђење остале су неутврђене и недовољно разјашњене, тако да је пресуда заснована на недовољно утврђеном чињеничном стању.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Јокић Стефана, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП и указује се да је образложење пресуде неразумљиво и у супротности са доказима који се налазе у списима предмета, те се пресуда као таква не може испитати.

Указује се да је изреком побијане пресуде суд утврдио да је окривљени употребом силе принудио оштећену ванбрачну супругу на обљубу, на тај начин што је са оштећеном првобитно започео сексуални однос, тако што је свој полни орган ставио у полни орган оштећене, где је оштећена константно трпела болове, али да у образложењу побијане пресуде првостепени суд уопште не наводи на основу којих доказа је утврдио да је окривљена трпела болове изазване пенетрацијом, када при прегледу оштећене након критичног догађаја нису пронађене повреде карактеристичне за кривично дело силовање, односно повреде у пределу вагине, а које би морале постојати уколико је трпела јаке болове, што изреку чини неразумљивом.

Такође, о појединим одлучним чињеницама постоји противречност између онога што се наводи у чињеничном опису у изреци и образложењу пресуде, са садржином записника о саслушању оштећене, обзиром да из исказа оштећене не произилази онако како суд утврђује у образложењу пресуде на страни 27. и то се ближе образлаже у оквиру жалбених навода везаних за погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је по налажењу овога суда, противно наводима у жалбама, изречена пресуда је јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележја кривичних дела за која је окривљени оглашен кривим, од којих зависи правилна примена закона и одлуке у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности ни међусобне ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку, заснивајући пресуду на доказима који су у свему изведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

Окривљени АА, побија првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања и у жалби понавља наводе своје одбране описујући шта се догађало критичном приликом, указујући да за ова дела за која је осуђен није крив и да их није починио. Истиче да је дана 01. јуна 2023. године са ванбрачном супругом имао

добровољно секс јер су то желели заједно, а не како она то описује, као и да суд није узео у обзир вештачење његовог телефона иако је то захтевао још на почетку поступка, а како би доказао да није крив.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Поповић Радулашки, побија се првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и указује да пресуда нема убедљиве разлоге за оцену суда у погледу исказа оштећене, те да је побијана пресуда заснована искључиво на исказу једног сведока оштећене јер других сведока критичног догађаја није ни било, те је изостало образложење због чега суд поклања веру њеном исказу, који је по ставу одбране контрадикторан и недоследан. Такође се оспорава исказ оштећене да је након што би детете остављала са окривљеним, примећивала да дете плаче, а дан – два након тога на детету би се појавиле модрице, и истиче да оштећена никада тако нешто није навела у свом исказу, управо је супротно тврдила и то да било какве промене на кожи детета након што га је окривљени чувао није приметила и да никада није видела окривљеног да туче дете. Такође се истиче да није до краја разјашњено питање њеног отпора код сексуалног чина јер је по ставу браниоца, животно нелогично да оштећена у тренутку када окривљени устаје из кревета да успава дете, остаје прикована за кревет и не пружа отпор. Даље се указује да је одбрана окривљеног у сагласности са повредама које су утврђене код оштећене ББ, из разлога што суд уопште не цени да је вештак навео као могућност и да је повреда на врату оштећене могла настати при једном хватању и тргању ланчића, уколико је дошло до хватања прстима и ноктима од стране окривљеног за врат оштећене, односно вештак је става и мишљења да је у околностима да је окривљени тргао ланчић и наносио повреде ноктима, могла настати описана повреда, што заправо одговара чину кидања ланца са врата оштећене, као последица свађе која се одиграла након сексуалног чина. По ставу одбране није несумњиво утврђено да ли је повреда на слепоочници оштећене настала као последица шамара добијеног у току или након сексуалног чина у тренутку обостране свађе. Такође је нејасно због чега је оштећена најпре пријавила окривљеног за насиље у породици наводећи да је претучена и да дете има повреде које су настале на непознати начин, да би три дана касније тврдила да је силована и да је повреде на малолетном детету видела након чина силовања, што је констатовано у допуни кривичне пријаве од 04. јуна 2023. године.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Јокић Стефана, побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да се не може говорити о кривичном делу силовање из члана 178 став 1 КЗ, а што потврђује и медицинско вештачење др Дражена Јелаче од 23.07.2023. године, те да код оштећене није било повреде карактеристичне за силовање, те да је исказ оштећене сам по себи контрадикторан и у супротности са изведеним доказима. Такође се истиче да оштећена прво тврди да није могла да излази из куће јер је била закључана, потом да је ипак излазила сама али није могла да изађе са бебом, а све то је опвргнуто исказом сведока ВВ који је дат 27. јуна 2023. године у Вишем јавном тужилаштву у Београду, која је навела да су неколико дана пре критичног догађаја оштећена ББ са бебом и она провели цео дан заједно шетајући, а такође сведок је навела да су се ББ и њена сестра ГГ често посећивале и да је ББ са бебом често одлазила код ње, те да, имајући у виду напред наведено, није јасно из ког разлога сведок ВВ није испитана на главном претресу, будући да су искази оштећене и сведока у потпуној колизији, а да није постојала сагласност одбране да се само изврши увид у њен исказ.

Међутим, по оцени овога суда, ова чињеница није од значаја и утицаја на законито и правилно доношење пресуде, обзиром да из списка предмета произилази да је првостепени суд на записнику о главном претресу дана 12.04.2024. године донео решење да се изврши увид у доказе у списима предмета, те се констатује да се, између осталог, врши увид у исказ сведока ВВ са записника пред ВЈТ у Београду од 27.06.2023.године, те да је увид извршен и да примедби нема. Дакле, у конкретном случају није констатована сагласност странака са упознавањем са садржином записника о исказу сведока ВВ, али је констатовано да на извршени увид нема примедби, а одбрана није предлагала испитивање овог сведока. Осим тога, обзиром на друге доказе, очигледно је да би и без тог доказа, била донесена иста пресуда.

Жалбом се даље указује да нема ни једног доказа да је окривљени извршио кривично дело насиље у породици, при чему је оштећена, мајка детета, навела да је она проводила највише времена са бебом и никада није видела да је окривљени груб према њему, те да све напред наведено потврђује и комуникација окривљеног са сведоком ГГ, из које се јасно види да су повреде код детета настајале и док је дете боравило са мајком, што је, по ставу браниоца, суд очигледно у потпуности занемарио. Даље се указује да је вештак Дражен Јелача у свом налазу и мишљењу, а тако и на главном претресу, навео да постоји могућност самоповређивања, онако како то описује окривљени у својој одбрани.

Међутим, насупрот овим жалбеним наводима окривљеног и његових бранилаца, Апелациони суд у Београду као другостепени налази да је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа све одлучне чињенице довољно расветлио и чињенично стање како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности дела правилно и потпуно утврдио и за свој чињенично-правни закључак дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени, а који се жалбеним наводима окривљеног и његових бранилаца, не доводи у сумњу. Наиме, анализирајући све доказе изведене током поступка, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени АА предузео све инкриминисане радње у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, а које чињенично стање је правилно утврдио пре свега на основу исказа оштећене АА, која је у различитим фазама поступка доследно, јасно и уверљиво описивала критични догађај, а чији исказ је по правилном налажењу првостепеног суда у складу са писаним доказима у списима предмета, налазом и мишљењем вештака медицинске струке др Јелача Дражена, као и исказима сведока ВВ и сведока ГГ.

Наиме, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног која се односи на кривично дело силовање из члана 178 став 1 КЗ, у којој је навео да је 01.06.2023. године, лежећи на кревету питао општећену да ли је расположена да имају сексуалне односе, на шта је у почетку говорила да је уморна, да јој није до секса, међутим он је још једном питао и онда се оштећена скинула и пребацила ногу преко њега, а да је оштећена пристала на сексуалне односе је схватио из њеног скидања доњег дела пиџаме, када је истовремено скинула и гаћице и тада му је, пре него што су започели са односом рекла и “Буди брз”, наводећи да током сексуалног односа оштећену није хтео да ухвати за врат, нити ју је грубо стискао, нити ју је ударио и

давио, већ га је понела нека брзина, па је могуће да је према оштећеној био грубљи, те да је секс трајао континуирано и кратко, те да га је у једном тренутку оштећена одгурнула ногама, и скинула га са себе, а баш у том тренутку се њихово дете пробудило и заплакало, а он је устао да дете умири, обзиром да је иста неискрена неуверљива, срачуната на избегавање кривице, обзиром да је у супротности са исказом оштећене ББ, који је суд у потпуности прихватио.

Правилно је првостепени суд прихватио исказ оштећене да је критичне вечери на питање окривљеног да ли жели да имају секс, одговорила да не жели да имају сексуалне односе, међутим, окривљени се на то није обзирао, скинуо јој је доњи део пиџаме и гаћице, тј. свукао, бацио на кревет, притискао у пределу груди тако да не може да устане и почео чин силовања говорећи јој “Мораш” и “Издржи док не завршим”, док му је она пре тога рекла да не жели да имају сексуалне односе, али да се он на то није обзирао, започео је са сексуалним односом тако што је свој полни орган ставио у полни орган оштећене, није престајао иако је све време плакала и вриштала притискајући је у пределу грудног коша, док је оштећена покушавала да га убеди да престане што он није чинио, од њеног плакања дете се пробудило, а када је окривљени успавао дете вратио се и наставио са односом и том приликом ју је давио, врат јој је био црвен, притискао ју је у пределу груди али и зна да је ејакулирао, мисли да је то био други пут, а у прилог наводима оштећене говори и одбрана окривљеног да га је у једном тренутку оштећена одгурнула ногама и дословно скинула са себе, те правилно закључује првостепени суд када налази да није јасно зашто оштећена тако поступа и одгурује окривљеног тако да га скида са себе ако је већ претходно пристала на сексуални однос.

Правилно је првостепени суд ценећи даље одбрану окривљеног запазио недоследност у његовој одбрани, обзиром да окривљени прво наводи да је након сексуалног односа дошло до свађе и расправе са оштећеном, након чега га је оштећена ошамарила и тада му покидала сребрни ланац око врата, а тада је и он њој махиално ударио шамар, те је мислио да је и он њој покидао ланчић, а овај део одбране потврдила је и оштећена наводећи да је дошло до свађе у којој је дошло до међусобног кидања ланца са врата. Међутим, правилно првостепени суд није прихватио део одбране окривљеног у којој наводи да је желео да се прекине свађа рекавши оштећеној “Смири се”, тада махиално левом руком кренуо ка ББ, додирнуо јој главу у пределу чела или слепочнице, али то није било ништа јак, правилно налазећи да је окривљени желео да умањи своју одговорност, те шамар који је задобила оштећена објашњава као додир њеног лица у пределу чела или слепочнице који није био јак.

Правилно је првостепени суд прихватио исказ оштећене да ју је окривљени приснуо у пределу груди, те је ошамарио, те стискао и давио, обзиром да је потврђен налазом и мишљењем вештака др Јелача Дражена, који је суд правилно прихватио. Наиме, правилно је првостепени суд из наведеног исказа оштећене утврдио да се предметни догађај десио на начин описан у оптужници, те да је оштећена задобила лаке телесне повреде и за изнето је првостепени суд у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге. Правилно првостепени суд закључује да су ови наводи у складу са напред наведеним писменим доказима, посебно са писменим налазом и мишљењем вештака др Јелача Дражена, а које вештачење је правилно првостепени суд прихватио налазећи да је јасно, детаљно, као и дато у свему са правилима струке и науке, а на

основу ког вештачења је првостепени суд правилно утврдио механизам повређивања и класификацију телесних повреда, правилно налазећи да су све напред наведене повреде у време наношења и скупно процењене представљале лаку телесну повреду, те да је ова повреда настала од најмање једног удараца затвореном шаком стиснутом у песницу или тврдим дланским делом отворене шаке или неким другим механичким средством сличних карактеристика. Имајући у виду да је вештак нашао да болна осетљивост није утврђена на основу речи, односно исказа оштећене приликом прегледа, већ на основу прегледа лекара који је том приликом палпирао, односно препипавао тај део тела оштећене и то је описао у делу налаза који се налази иза речице “ОБЈ”, што значи да је то објективно верификовано и у складу са правилима струке, правилно првостепени суд није прихватио део одбране окривљеног да током сексуалног односа окривљену није давио, притискао, нити ударао, обзиром да је управо овако образложен налаз и мишљење судског вештака, оспорио напред наведену одбрану окривљеног.

Правилно је првостепени суд, супротно жалбеним наводима, на основу налаза вештака који је у свом налазу и мишљењу навео да се за објективно утврђене повреде код оштећене са медицинског аспекта не може рећи да су карактеристичне за извршење кривичног дела силовања, с обзиром на природу, врсту и карактер и тежину, као и локализацију, али је исто могуће да су настале током невољно одиграног сексуалног односа (силовања) како је то изнела оштећена у свом исказу, закључио да је кривично дело од стране окривљеног извршено на начин како је то описано у изреци пресуде.

Такође, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног да је до повреде оштећене у виду огуљотине коже у пределу десне стране врата величине 4x2 цм и више мањих промера до 1 цм, дошло током свађе окривљеног и оштећене после сексуалног односа и да је иста последица тргања ланчића оштећене, обзиром да је оповргнута налазом и мишљењем вештака др Јелаче, који је суд правилно прихватио, у коме је вештак на јасан начин навео да је повреда на врату оштећене ББ могла настати у једном делу на начин да је настала тргањем ланчића који се налазио на врату оштећене, али је мишљења да није могла да настане комплетна повреда у једном наврату једним тргањем, с обзиром да је описана једна већа огуљотина и то ширине 2 цм, те више мањих, које су промера до 1 цм, а бројност тих повреда и локализација указује да нису могли настати у једном тргању ланчића и само дејством отргнутог ланчића, најпре због тога што тргање ланчића подразумева дејство силе пре свега у предњем делу врата, фронтално повлачењем ланчића, услед чега би настале повреде у задњем делу врата, а овде су описане повреде управо у предњем делу десне стране врата и према напред, те је става и мишљења да је, супротно жалбеним наводима, само у околностима да је окривљени тргао ланчић и наносио повреде ноктима могла настати описана повреда.

Правилно је првостепени суд имао у виду и WhatsApp преписку између оштећене и сведока ВВ, из које произлази да је критичне вечери оштећена написала да ју је АА опет силовао и тукао, да је боле груди, као и да из исказа сведока ГГ, који је правилно првостепени суд прихватио, произилази да је за критични догађај сазнала тако што је њу дана 01.06.2023. године, негде пред поноћ, назвала ББ другарица ВВ, рекавши да ББ има проблема јер ју је АА физички малтретирао, силовао и том приликом ВВ јој је послала поруке које јој је ББ те вечери послала.

На основу правилно оцењених доказа, првостепени суд је несумњиво утврдио да

је окривљени у време, месту и на начин ближе наведен у изреци пресуде, принудио оштећену на обљубу примењујући силу и то тако што је окривљени ставио свој полни орган у полни орган оштећене, када је оштећена почела да плаче и да моли да престане јер није желела однос са њим, од ког плача се пробудило њихово дете, па је окривљени престао са обљубом како би умирио дете, рекавши оштећеној да не мрда, да хоће да заврши и након тога опет ставио свој полни орган у полни орган оштећене, а затим је руком ухватио око врата, те наставио са обљубом све док није ејакулирао, те је правилно закључио да из целокупног понашања оштећене произлази да се није сагласила са обљубом, њен отпор је према правилној оцени првостепеног суда био стваран и озбиљан, она се у границама своје физичке снаге бранила од окривљеног и кроз плакање и вриштање изражавала своје противљење обљуби, а њен отпор је био и трајан, тј. исти је оштећена пружала од момента када је употребљена принуда, па до момента када је ово дело свршено.

Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног везано за повреде које су утврђене код малолетног оштећеног ДД, а у којој је навео да му је познато да је ДД имао две огреботине по врату, сећа се да је у пределу чела имао једну малу ситну модрицу, подлив величине једног нокта, можда и половине нокта, да му није познато откуд ДД подлив, да је ДД врло живахно и чврсто дете које се стално удара рукама, стално бацајује главу и врло често је знао и њега и ББ да удари или ногама или главом и то углавном када би га носили. Ово стога што је одбрана окривљеног оповргнута и исказом оштећене коју је суд правилно прихватио, која у свом исказу објашњава да ДД уопште није хиперактивно дете, већ је он врло мирно дете, као и исказом сведока ГГ, која је навела да је ДД једно врло мирно дете, које скоро да не плаче, једино када је гладан, који је такође суд правилно прихватио, налазећи да су наведени искази животни и логични, имајући у виду пре свега животну доб малолетног оштећеног, да је реч о беби која у том тренутку има пет и по месеци, те да објективно беба тог узраста и моторичких способности не може имати такве покрете, како то објашњава окривљени, да они свакако постоје, али су исти ограничени и нису тог интензитета како износи окривљени.

Правилно је првостепени суд прихватио исказ оштећене да је малолетни оштећени некада знао сам себе огребати, али да то буде врло мала огреботина, док су огреботине које су постојале на врату малолетног оштећеног биле пуно дубље и веће, те за исте мисли да их дете само није могло нанети, те да је пре пријављивања на детету видела пуно модрица у пределу главе, као и већ наведене огреботине на врату, које су јој изгледале као њене огреботине које је имала од дављења. Наведени исказ оштећене је поткрепљен исказом сведока ГГ, који је суд правилно прихватио, из кога произилази и да је у скорије време на малолетном ДД видела више модрица и хематома, а такође и једну доста велику огреботину у пределу врата, те је помислила откуд детету толико повреда, истичући да није веровала да их је дете само себи нанело, те да као васпитач у вртићу зна да када се дете удари такве повреде не настају.

Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног везану за повреде које су утврђене на малолетном оштећеном, а за које је окривљени тврдио да су настале самоповређивањем, наводећи да се малолетни оштећени стално ударао рукама, стално бацао главу, да је у више наврата током спавања ДД испадала дуда, да би он образом или челом лежао преко те пластике и онда би му остајала мала огреботина

или подлив, а такође је навео да се дете једном ударило о стаклени сто када га је чувала оштећена и једном када га је он чувао, тада је главом ударио од његову главу, обзиром да је овако дата одбрана у овом делу оповргнута налазом и мишљењем вештака др Јелача Дражена, коју је суд правилно прихватио, а који је описујући повреде малолетног оштећеног ДД нашао да је исти задобио телесне повреде у виду вишеструких крвних подлива у регији главе, те да су по мишљењу вештака крвни подливи и хематоми на глави малолетног оштећеног настали највероватније ударањем прстију шаке њиховим јагодичним врховима или прегибним зглобовима или пак чвршћим притиском јагодица тих прстију, те се према мишљењу вештака не може у потпуности искључити могућност самоповређивања или пак повређивања играчком или другим предметом, али то би било врло неуобичајено и врло мало вероватно, имајући у виду обим и бројност повреда које су правилно распоређене на глави и лицу малолетног оштећеног.

Правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење др Јелача Дражена, налазећи да је јасно, детаљано, као и дато у свему у складу са правилима струке и науке, а на основу ког вештачења је првостепени суд правилно утврдио механизам повређивања и класификацију телесних повреда, правилно налазећи да су све напред наведене повреде у време наношења и скупно процењене представљале лаке телесне повреде, те да повреде код малолетног оштећеног детета ДД нису настале у једном догађају, односно повредном акту, јер се ради о крвним подливима различите пребојености, што указује и на различит период, односно време њиховог настанка, а такође, да повреде на детету настале на начин како то описује окривљени – ударцем о стаклени сто и ударцем главом о главу, могу настати али само два крвна подлива, јер су у питању два дејства механичке силе у конкретном случају, а код малолетног оштећеног је верификовано 6 модрица, односно крвних подлива у пределу главе, како произилази из лекарског извештаја Универзитетске дечије клинике у Тиршовој, а при томе је питање временске дистанце настанка тих модрица, односно крвних подлива, јер је свих 6 подлива могло настати у периоду од неких 7-8 дана пре конкретног догађаја, а никако не у даљој прошлости од реченог периода, те да од једног повредног момента може настати један крвни подлив, односно модрица.

Правилно је првостепени суд прихватио исказ оштећене да у коме је навела да никада није видела да је окривљени ударио малолетног оштећеног, али је такође навела да је малолетни оштећени ДД остајао насамо само са њом и окривљеним, а које наводе није спорио ни окривљени у свом исказу наводећи да се дешавало да оштећена оде до продавнице на 10-15н минута, а да он остане сам са дететом, а посебно је истакла да је, након што би дете оставаљала са окривљеним, примећивала да дете плаче, а дан два након тога на детету би се појављивале модрице.

Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног да када је последњег дана видео бебу, није видео више од два хематома на детету, јер је управо дан касније код малолетног оштећеног лекарским прегледом констатован већи број повреда, а такође је одбрана окривљеног у супротности са исказом сведока ГГ, који је правилно првостепени суд прихватио, а која је приликом испитивања навела да су јој у глави бројне повреде које је видела у Тиршовој приликом прегледа малолетног оштећеног, а које повреде су биле свуда, пре свега на глави и чеоном делу ближе потиљку, као и на врату, што је била огреботина.

Правилно првостепени суд закључује да у прилог чињеници да је окривљени знао да повреде на детету нису настале како је он то у својој одбрани навео, управо указује и то што је окривљени претио оштећеној да не сме дете да одведе на редовне прегледе на које је до тада ишло, јер је дете имало 2-3 модрице, плашећи се да ће лекари да га пријаве, те да су наведене повреде малолетног оштећеног настале како је то навео окривљени, према правилној оцени првостепеног суда, не би постојао разлог зашто дете не би водили на преглед, јер је управо лекар тај који би могао утврдити узрок настанка повреде и на основу тога преписати адекватну терапију.

Наведени исказ оштећене потврдила је и сведок ГГ, која је у свом исказу навела да јој је познато да је ББ водила ДД на редовне педијатријске прегледе, али зна да на последњи преглед нису отишли јер је дете било у модрицама, па је АА рекао да овај пут не могу да иду на преглед док детету не прођу модрице јер ће лекар да их пријави када виде у каквом је стању дете, а такође, оштећена је навела да дете није било прехлађено, како је то навео окривљени.

Правилно је првостепени суд ценио и прихватио извештај Центра за социјални рад Вождовац, у коме је заузето мишљење да опис насилног понашања према оштећеној ББ указује на присуство физичког, психичког, сексуалног и економског насиља у породици које је заустављено обзиром да се ванбрачни партнер и отац детета налази у притвору и нашао да је исти допринео утврђивању чињеничног стања у овом поступку на начин како је то описано у изреци.

И по ставу овог суда, како то правилно оцењује првостепени суд, овако дата одбрана окривљеног је неискрена, неуверљива, нелогична и контрадикторна сама себи, јер је супротности са исказом оштећене и са њим сагласним осталим доказима, које је првостепени суд, ценећи сваки појединачно и у међусобној повезаности, правилно прихватио и на основу њих неспорно утврдио чињенично стање, при чему и по правилном налажењу првостепеног суда, његова одбрана осмишљена искључиво у циљу избегавања кривице, па је самим тим и за овај суд неприхватљива.

Правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење судског вештака др Јелача Дражена, налазећи да исти дат јасно, објективно и у свему дат према правилним струке и науке, те су жалбени наводи бранилаца окривљеног, којима се указује да код оштећене није утврђена ни једна повреда на телу која би била последица принудне обљубе, као и да је вештак навео да постоји могућност самоповређивања малолетног оштећеног ДД онако како то описује окривљени у својој одбрани, оцењени као неосновани.

Правилно је првостепени суд прихватио све писане доказе изведене током поступка, правилно налазећи да су подобни да се из истих утврде чињенице релевантне за пресуђење у овој кривичној ствари, а имајући у виду да су сачињени од стране службених лица и државних органа који су надлежни за сачињавање ових писмена.

Стога је правилно првостепени суд у конкретном случају, из наведених доказа утврдио одлучне чињенице да ли је оштећена ББ добровољно пристала на сексуални однос са окривљеним критичне вечери, начин настанка повреда које су прегледом

оштећене констатоване, као и начин настанка повреда које су прегледом утврђене код малолетног оштећеног ДД.

Изнете контрадикторности у одбрани окривљеног, дате у намери избегавања или умањења сопствене одговорности не доводе у сумњу закључак првостепеног суда да је окривљени извршио радње описане у изреци пресуде, имајући у виду и остале изведене доказе. Стога овај суд налази да је првостепени суд аргументовано образложио зашто је на основу постојећих доказа дошао до закључка да је окривљени поступањем на већ описан начин, предузео противправне радње за које га је огласио кривим.

Првостепени суд је за напред утврђено чињенично стање у образложењу пресуде дао јасне и недвосмислене разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, те је Апелациони суд у Београду жалбене наводе окривљеног и његових бранилаца, којима се указује на погрешно утврђено чињенично стање, оценио као неосноване.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривичноправним радњама окривљеног, ближе описаним у изреци првостепене пресуде, стекла сва законска, како субјективна, тако и објективна обележја кривичног дела силовање и члана 178 став 1 КЗ и кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, за која дела га је првостепени суд огласио кривим. Супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног се од стране Апелационог суда у Београду оцењују као неосновани, имајући у виду да је првостепени суд за своју одлуку у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је суд приликом одлучивања о висини што утврђених, што јединствених казни затвора, пренаглашен значај дао постојећим олакшавајућим околностима, док је пропустио да утврди као отежавајуће све околности извршења ових тешких кривичних дела које би дефинитивно водиле утврђивању казне изнад прописаног посебног минимума за оба кривична дела и тиме изрицању јединствене казне затвора у дужем трајању. Истиче се да су интензитет и врста принуде код силовања, број нанетих повреда детету и његова старосна доб, околности које су, поред тога што улазе у биће дела, неспорно допринеле њиховој тежини и још већој моралној осуди окривљеног, те их не би требало занемарити. Имајући у виду да је окривљени приликом присиљавања, односно принуда на сексуални однос, на различите начине применио силу према оштећеној и то тако што је прво затвореном шаком притискао у пределу грудног коша, после неког времена је ухватио за врат, да би је потом отвореном шаком ударио у пределу главе, док је у тим тренуцима и претио да ће је убити уколико позове полицију, то по ставу тужилаштва и примењена сила и претња знатно превазилазе потребан интензитет за извршење овог кривичног дела, а при томе, од жеље за довршавањем овог гнусног чина силовања своје ванбрачне супруге није га одвратио чак ни плач њиховог детета са суседног кревета, већ је мирно отишао да га успава и наставио започето. Према томе, по ставу тужилаштва, све радње окривљеног према оштећеној и околности у којима су предузете би требало додатно негативно вредновати, а у погледу кривичног дела насиље у породици, указује се да је окривљени

од алтернативно прописаних радњи извршења овог кривичног дела извршио најтежу, тј. ону која задира у телесни интегритет пасивног субјекта, при чему је насиље вршио у више наврата, што је такође значајно, а такође би бројност, врсту и локалитет повреда које је у више наврата окривљени нанео свом детету ДД, суд требао посебно узети у обзир. По ставу тужилаштва, суд је требао да утврди казне затвора у дужем временском трајању за оба кривична дела, те применом посебних правила за кривично дело учињено у стицају и одмерити јединствену казну која ће у свему остварити сврху кажњавања у конкретном случају.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Поповић Радулашки, побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је казна престрого одмерена, те да су постојале околности да казна буде мања.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Јокић Стефана, побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је суд приликом доношења одлуке о кривичној санкцији морао више да цени личне и породичне прилике окривљеног, да је окривљени неосуђивано лице, те његово држање за време трајања кривичног поступка, као и чињеницу да се окривљени налази у притвору више од годину дана, те да у складу са тим окривљеном изрекне блажу казну, а којом би се испунила сврха и циљ кажњавања за кривично дело за које је окривљени неправноснажно осуђен. Такође се истиче да уколико нека од околности има карактер олакшавајуће околности у конкретном случају, она ће утицати на то да казна буде ближа доњој граници прописане казне за предметно кривично дело, те самим тим, по ставу браниоца, све олакшавајуће околности на страни окривљеног морале су утицати на изрицање знатно блаже казне.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, у смислу одредбе члана 451 став 2 ЗКП, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом избора кривичне санкције правилно утврдио све околности које у смислу одредбе члана 54 КЗ утичу да казна буде мања или већа и истима је дао одговарајући значај, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног суд ценио његову ранију неосуђиваност, чињеницу да се ради о релативно младој особи, док отежавајуће околности на страни окривљеног суд није нашао. Првостепени суд је, имајући у виду побројане олакшавајуће околности, у одсуству отежавајућих околности, правилно окривљеном АА претходно утврдио и то за кривично дело силовање из члана 178 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 5 (пет) година и за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 КЗ казну затвора у трајању од 2 (две) године, те даљом применом одредби чланова 60 и 63 КЗ, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 02.06.2023. године када је ухапшен, па до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, за шта је у образложењу пресуде првостепени суд дао јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, а који се жалбеним наводима не доводе у сумњу.

И по налажењу Апелационог суда у Београду, тако одмерена казна сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног и степену угрожености заштићеног добра, али неопходна за остварење сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 42 КЗ. Стога су жалбени наводи јавног тужиоца и

бранилаца окривљеног, којима се побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији оцењени као неосновани, будући да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне и аргументоване разлоге који оправдавају изрицање кривичне санкције управо како је то побијаном пресудом одлучено.

Са изнетих разлога, а на основу члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Снежана Доганџић с.р.

Председник већа-судија
Оливера Анђелковић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић